

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Nieuwsbrief

Verbouwing Mariaweide:

Een feestelijke heropening

“Deze zorg is niet in cijfers uit te drukken. Die ene arm om de schouder is zo belangrijk.”

Zo sprak burgemeester Antoin Scholten van Venlo op zaterdag 19 april bij de heropening van het verbouwde Hospice Mariaweide. De vele tientallen genodigden waren welkom geheten door hospice-voorzitter Rom van Strijp en hospice-manager Bart van der Grinten. Na een dankwoord door Van Strijp aan het adres van alle bij de verbouwing betrokken partijen stak burgemeester Scholten vrijwilligers en professionals van het

>> Lees verder op pagina 4

Voorwoord

Droog, zonnig en vrolijk was het tijdens de officiële heropening van Mariaweide op paaszaterdag met burgemeester Scholten en zijn eega, Merál, zelf ook oud-vrijwilliger van Mariaweide. De burgemeester knipte na de speeches het gouden lint onder een luid applaus door.

Mariaweide stroomde vol met onze vrijwilligers, verpleegkundigen en verzorgenden met partners, Vrienden van Mariaweide, collega hospices, betrokken maatschappelijke organisaties, onze burens, de Zorggroep, omwonenden, oud-bestuursleden, oud-teamleiders en alle betrokkenen van het eerste uur, op welk fundament we dit alles hebben kunnen bouwen. Ook Julietta en Erik waren erbij, de dochter en de zoon van Juliette Zanders-van de Kar, de geestelijk moeder en oprichtster van Mariaweide zo'n zeventien jaar geleden. De metamorfose van ons hospice maakt op velen grote indruk.

Ruim een jaar geleden besloten we om de bovenverdieping van Mariaweide te gaan herinrichten. We hadden een behoorlijke spaarpotje opgebouwd voor groot onderhoud, gewenste modernisering en herinrichting. Architecte Andrea Möhn van Andrea Möhn Architects maakte een gedetailleerd plan samen met vrijwilligers, verpleegkundigen en verzorgenden. Heel veel ideeën kwamen naar boven zoals drempelloze gastenkamers, een stillere stillerimte, een extra kamer, een meer toegankelijke noodkamer, een frissere hoofdingang, lichtere gangen, een familie-kamer en zelfs een nieuwe achteringang met heuse ontvangstruimte en een beter toegankelijke tuin voor onze gasten.

Architectenbureau Verheijen-Smeets Architecten was al betrokken bij de ombouw van het Dominicanenklooster tot hospice Mariaweide in 2008. De projectleiders Peter van Wijlick en Lieke Vullers van Verheijen-Smeets, hebben de mega-klus op tijd gerealiseerd, samen met Raedts als hoofdaannemer, Vilttoonen voor het water en verwarming en Energa voor de elektra.

Gedurende de vastentijd is er gebroken, geboord, gesloopt, geschilderd en gebouwd. Bart van der Grinten, onze hospice manager, was er dagelijks bij om vragen te beantwoorden, onduidelijkheden op te lossen en beslissingen te nemen. Ook vele vrijwilligers waren er heel vaak om mensen op te vangen, te ko-

ken voor de werklieden en om technische problemen op te lossen. Hiermee hebben we samen Mariaweide klaar gemaakt voor de toekomst waarbij de zorgvraag zal toenemen en waarin Mariaweide hopelijk gevonden wordt als dat nodig is in de laatste fase van het leven. Deze verbouwing en heropening moet ook extra kracht geven aan de visie van Mariaweide en die luidt:

“Hospice Mariaweide is een passende omgeving waar mensen in de terminale fase van hun leven betrokken, respectvolle en deskundige zorg ontvangen om zo waardig afscheid te kunnen nemen van het leven waarbij hun naasten worden ontzorgd”

Daarvoor doen we dit allemaal. Met vele betrokken vrijwilligers, verpleegkundigen en verzorgenden, 24 uur per dag, 7 dagen in de week. Het hele jaar door dus, al bijna 17 jaar! De dinsdagavond erna was er in Domani een inspirerende speech van Manu Keirse over ‘Elkaar helpen bij verlies en verdriet’. Het werd de spreekwoordelijke kers op de fantastische Paas-taart. De dag erop werden de eerste gasten alweer opgenomen in ons vernieuwde Mariaweide....

Weer veel leesplezier met deze nieuwsbrief!

Rom van Strijp

Voorzitter van de Stichting Hospice Venlo

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt tweemaal in 2025 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Annelies Thomassen
Alda Janssen
Marlou Opheij

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Weemen

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens

Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen

receptie@hospicevenlo.nl

Zorg

mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur

bestuur@hospicevenlo.nl

Website

www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Mariaweide nieuwsbrief

Conny Poeth en Anieta Peters over een moeilijke maar heel gave tocht Even geen Mariaweide, maar wandelen over het Hymaliagebergte

‘Het Himalayagebergte is onbeschrijflijk mooi. Met alle uitdagingen die we zijn aangegaan, was het een hele gave tocht. Alle dagen waren erg bijzonder, ontzettend mooi en heel erg indrukwekkend!’ Anieta Peters en Conny Poeth, verzorgende IG-ers in Mariaweide, hebben het gedaan. Ze reisden begin maart naar Nepal voor een trektocht over het Himalayagebergte.

Terwijl er in Mariaweide volop werd verbouwd, voerden de twee collega's en wandelvriendinnen hun voornemen om de Himalaya te bewandelen uit. 'Ik ben altijd gek op bergen geweest. Dat heb ik al sinds ik als kind op vakantie ging naar Italië. De bergen in Zwitserland, Oostenrijk en Italië zijn geweldig!' vertelt de 60-jarige Conny. Haar fascinatie voor wandelen in de bergen deelt ze met Anieta Peters, haar vier jaar jongere collega en vriendin. Nadat Conny een aantal jaren geleden een trektocht door de Zwitserse bergen maakte om geld in te zamelen voor Kika, wilde Anieta een volgende keer graag met haar mee. Ze hebben een soortgelijke tocht nog eens gedaan tijdens de coronatijd in Zwitserland en later volgde Italië. Nepal stond al langer op het lijstje. Het kwam goed uit dat die reis, overigens wel puur toevallig, samenviel met de sluiting van Mariaweide.

Jaargang 20 | nummer 1 | voorjaar 2025

Contrast

Op 10 maart vertrok het duo naar Kathmandu, de hoofdstad van Nepal. 'We hebben eerst een paar dagen voor onszelf gehad en vijf bezienswaardigheden in de stad bezocht. Eén daarvan waren de lijkverbrandingen op de oevers van de heilige Bagmatirivier in Kathmandu. Heel bijzonder, maar ook bizar. De asresten worden na de crematie in de rivier geveegd. Terwijl de crematies plaatsvinden, spelen kinderen in diezelfde rivier. Plezier, verdriet en rouw dicht bij elkaar,' vertelt Conny. 'Het contrast tussen dát zien en hoe wij hier werken is gigantisch'. Verder bezochten de twee in de Nepalese hoofdstad een kunstenaarsopleiding, tempels en maakten ze het kleurenfestival Holi mee, waarbij de feestvierders met gekleurd poeder gooien. Na twee indrukwekkende dagen in Kathmandu zijn Anieta en Conny in de vroege ochtend met drie jeeps, samen met vijftien medewandelaars uit Nederland en België en vijf gidsen en begeleiders vertrokken richting het Himalayagebergte. Een bizarre tocht van acht uur door de bergen. De dag erna begon vanaf Tapani de trektocht door het Himalayagebergte en later het Manuslu-circuit. De start was moeizaam, even wennen aan het tempo, de rugzak en de omgeving. 'Het was evengoed wél afzien,' vertelt Anieta. 'We liepen tussen

Anieta Peters en Conny Poeth.

de 16 en 20 kilometer op een dag, maar wel op paden met veel hoogteverschillen. Bovendien kregen we na drie dagen al te maken met sneeuw, wat volgens de gidsen eigenlijk niet gebruikelijk was en werd de lucht ijl. Daarnaast was het met 18 graden onder nul en zonder elektriciteit om te verwarmen érg koud,' zegt Anieta, die merkte dat ze mentaal en fysiek over hun grens heen gingen. Ze was niet de enige, want een van de wandelaars raakte tijdens de tocht onderkoeld en moest door de andere wandelaars in de groep worden opgewarmd. 'Die groep was overigens geweldig. Wandelaars van tussen de 23 en 70 jaar oud, met veel respect voor elkaar en veel humor. Vijftien dagen lang geen enkele irritatie, heel bijzonder.'

Hoogtepunt

Het absolute hoogtepunt was het bereiken van de Larkya pas op 5160 meter hoogte. Tevens het hoogste punt van het Manuslu-circuit. 'En dan staat daar een bord met 'See you again', maar dat gaan we dus echt niet meer doen. Het was een zware tocht,' vertellen de twee, 'maar wel een tocht om nooit meer te vergeten en waar we met een intens warm gevoel aan terug denken. Himalaya voor altijd in ons hart. Het is, zoals we al zeiden, onbeschrijflijk mooi. Vooral dat deel van Nepal is nog redelijk ongerept en niet zo toeristisch'. Of ze Nepal nog eens terug gaan zien, is geen vraag maar een zekerheid. 'Maar niet meer zo hoog en minder primitief. En soms een keer warm douchen. Het is een prachtig land met mooie mensen, die met niets hebben toch gelukkig zijn'.

Annelies Thomassen

hospice een hart onder de riem: "Zij zijn het kloppend hart van een hospice. Samen die kop koffie drinken is onbetaalbaar. Dit is zorg die er toe doet", aldus een duidelijk geëngageerde burgemeester, wiens vader van 95 momenteel ook in een hospice wordt verzorgd. "Ik weet hoe belangrijk een laatste gesprek kan zijn." En tot besluit: "In dit huis, dat geen sluitstuk is, op deze plek in het hart van Venlo, heersen liefde, waardigheid en rust." De eerste gasten zijn inmiddels weer gearriveerd. Na precies zes weken – het karwei

werd exact volgens draaiboek en tijdschema gerealiseerd – was de feestelijke opening onder een weldadig zonnetje en aangename temperaturen, die de weken ervoor ook de buitenwerkzaamheden zo goedgunstig waren gezind. De gasten verblijven voortaan in prachtig gemoderniseerde, 'warm' ingerichte kamers en de entree aan de achterzijde heeft een complete metamorfose ondergaan, die onder andere een forse opwaardering van privacy van gasten en bezoekers tot gevolg heeft. Alom klonk waardering en bewondering

Proost op de heropening van hospice Mariaweide met alle vrijwilligers en belangstellenden.

voor het verrichte werk. Het huis en tuin zijn weer klaar voor de – om burgemeester Scholten te citeren – "zorg die er echt toe doet".

Albert Lamberts

Column

De dood in oosters perspectief: het vervolg op de column uit de vorige nieuwsbrief

Waar in het Westen de dood vaak als een eindpunt wordt gezien is dit in de Indiase samenleving veel meer een doorgang. Het loslaten van de vorm, het lichaam, en een terugkeren naar de oorsprong. Dat verschil van zienswijze beïnvloedt het mensbeeld en de Indiase samenleving en geeft een andere kijk op sterven en dood.

De reis naar Kerala, afgelopen oktober, begon met een verblijf in Amritapuri in de ashram van Mata Amritanandamayi, "the hugging saint", kortweg Amma genoemd. Haar bijnaam van knuffel-heilige kreeg zij omdat ze miljoenen mensen over de hele wereld letterlijk in haar armen sloot. Door haar volgelingen wordt zij gezien als een Mahatma, een verheven ziel. De levende belichaming van mededogen en liefde. Amma is het grootste deel van het jaar op reis dus het treft dat zij tijdens ons verblijf aanwezig is in de ashram. Naast het opzetten van allerlei humanitaire projecten (scholing, medische zorg aan thuis- en daklozen, armoedebestrijding) is haar boodschap er een van universele liefde en leven in eenvoud. Dat laatste is in de ashram zeker merkbaar.

Mata Amritanandamayi, "the hugging saint".

De gastenverblijven zijn kamers zonder gordijnen. Het plastic matrasje bedekt de stalen springveren die uit het ijzeren bed omhoog steken en in de aangrenzende ruimte is een soort toilet dat doorgespoeld wordt met een emmer water die tevens dienst doet als douche. Maar enfin, ondanks de vele bezoekers is de sfeer in de ashram vredig, bijna sacraal. De mensen zijn vriendelijk en behulpzaam en zeker niet zweverig. Ook het eten is eenvoudig. We kunnen kiezen uit drie categorieën: free food, de Indiase keuken of een westers maaltijd. De laatste is het duurste en zo te zien niet persé gezonder. Een eigen bord en mok is bij de drie varianten

sowieso noodzakelijk. Mijn peetdochter wil voor de gratis maaltijd gaan; want ja, "...de mensen van de straat eten dit ook." Saamhorigheid, verbondenheid. De schat! Aangesloten in de lange rij naderen we langzaam de plek waar het eten verdeeld wordt. Rijst en groenten worden vanuit enorme pannen op de borden 'geschept'. Dat gebeurt zonder lepel, zonder kommetje of handschoen – en dat is voor mij toch net iets te avontuurlijk. Ik wil best met mijn handen eten maar dan toch graag met die van mijzelf. De dag in de ashram wordt afgesloten met satsang. Een soort lezing waarbij gesproken wordt over wijsheid, over heilige geschriften, over lijden, levensvragen en de dood. Na een lezing is er ruimte voor het stellen van vragen. Ongeacht hoe laat het wordt: elke vraag wordt door Amma uitgebreid en geduldig beantwoord.

India is een mozaïek van religieuze en spirituele diversiteit. Deze verschillende overtuigingen leiden, net als in de rest van de wereld, soms tot spanningen maar bestaan hier de meeste tijd toch redelijk vreedzaam naast elkaar. Bij veel Oosterse stromingen staat de innerlijke beleving meer centraal dan het volgen van uiterlijke regels. Wat tijdens de satsangs opvalt is dat nogal wat mensen worstelen met dezelfde thema's: wie ben ik, wat is de zin van het leven, wat is de dood? "What happens when we die? – Wat gebeurt er als we sterven?" Amma: "Denk eerst eens na over wát er eigenlijk sterft? Na dit antwoord ontstond er een boeiende dialoog: heeft de mens een lichaam of zijn wij ons lichaam? Hoe het ook zij of wat daar al dan niet over gezegd kan worden, feit is dat de mens álles moet loslaten op het moment van sterven. Alles. Ook het eigen lichaam. En dat is wat er in het hospice vaak gehoord wordt – dat "loslaten" het moeilijkste is. Maar hoe moet dat, loslaten? En is dat loslaten definitief?? Hier komt geloof en de vraag "is er leven na de dood?" om de hoek kijken. En daar lijkt, op het eerste gezicht, een verschil te zitten tussen Oost en West. In de profane Westerse cultuur staat de dood zo'n beetje gelijk aan een slotakkoord terwijl in het Oosten de dood wordt gezien als een doorgang, een poort, een overgang. Ja ja, een overgang. Maar wát gaat er dan over en voor al: waarnaar toe? Amma: "There is a difference between the

mind and the brain" – een verschil tussen de hersenen en de geest. "The mind is not the brain, the brain dies with the body, so don't fixate in your care for the death and the dying not only on the body" – richt je in de zorg voor de doden en de stervenden niet uitsluitend op het lichaam.

Door de voortschrijdende secularisatie in het Westen is de geestelijke zorg, ook rondom sterven en dood, sterk verminderd of zelfs grotendeels verloren gegaan. Dat is een verschil tussen Oost en West. Maar verder? Ziet het christendom, het culturele en sociale fundament onder de Westerse samenleving, de dood niet ook als een doorgang? Een scharniermoment, een passage naar een andere toestand? Het verschil zit niet zozeer in de traditie zelf maar in het vertrouwen erin. Het vertrouwen dat er meer is dan wat zichtbaar is. Waar de ene cultuur wijst in de richting van (het doorbreken van de cirkel van) wedergeboorte wijst de andere cultuur in de richting van een eeuwig, gelukzalig, leven. Beiden visies bieden perspectief. Zoals mijn moeder zaliger schreef: "Hoopvol sterven is afscheid nemen van de tijd, niet van het leven." Hoop.

Hoop is geen zekerheid maar wel de moed om te durven vertrouwen. Los van uitkomst of richting. De zoektocht hiernaar en de keuze hiervoor ligt bij de mens zelf.

Alda Janssen

Alda Janssen, verpleegkundige in het Hospice

Symposium: 'Luisteren cruciaal bij hulp mensen met verdriet en verlies'

Symposium 'Elkaar helpen bij verlies en verdriet' in Domani door Manu Keirse. (Foto: Lé Giesen)

Niemand minder dan Manu Keirse gaf daags voor de hernieuwde ingebruikname van het hospice in Venlo een lezing met als thema 'Elkaar helpen bij verlies en verdriet'. Manu Keirse geldt als een autoriteit op dit terrein. Bij Domani kon je dan ook een speld horen vallen gedurende het uur dat de Vlaming aan het woord was.

Manu Keirse is klinisch psycholoog, doctor in de geneeskunde en dé specialist in België en Nederland op het terrein van rouw en de laatste levensfase. De geknipte spreker dus voor medewerkers, vrijwilligers en relaties van een hospice. Domani was dan ook bijna tot de laatste stoel gevuld toen voorzitter Rom van Strijp de spreker vol trots introduceerde. Manu Keirse benadrukte meerdere keren dat het overleven van verlies (of het nu gaat om het verlies van een dierbare, van je gezondheid of van je baan) keihard werken is en dat je er behoorlijk van uitgeput kunt raken. Ook onderstreepte de spreker meermaals dat iedereen op zijn of haar eigen manier rouwt en dat er dus geen goede of foute manier is.

Zware arbeid

Volgens de Belg is rouwen zware arbeid, waar je behoorlijk uitgeput van kunt raken. En terwijl iedereen één of meerdere keren in zijn leven met verlies en verdriet te maken krijgt, leren mensen amper hoe ze hier mee om moeten gaan, betoogde de Vlaming. Ook professionals weten volgens hem vaak niet goed raad met rouwenden; ze weten niet wat ze moeten zeggen, schrijven of doen. Terwijl het voor de omgeving in de ogen van de deskundige relatief eenvoudig is om het

juiste te doen: eerst en vooral oprecht geïnteresseerd luisteren naar hetgeen de rouwende zelf aangeeft over diens gemoedstoestand en behoeften en daar vervolgens op inspelen. Dat geldt zeker ook voor de medewerkers en vrijwilligers van een hospice, gaf de Belg aan. Als advies gaf hij hen mee om aan de bewoners van het hospice in eerste instantie de volgende vraag te stellen: 'Vertel eens wat ik over jou moet weten zodat ik je de beste zorg kan geven.'

Voor rouwenden had Manu Keirse de tip om vooral lief te zijn voor zichzelf. 'Je lichaam staat voor een loodzware inspanning wanneer je te maken krijgt met verlies en verdriet. Verwen jezelf om die reden. Zoek ontspanning, bijvoorbeeld door in bad te gaan of een wandeling te maken. En bedenk dat de rouw nooit helemaal over is, maar dat die je als een

schaduw de rest van je leven volgt. Op kruispunten in je leven kan de stekende pijn tijdelijk in één keer in alle hevigheid terugkeren, zelfs decennia later.'

Kinderen

Manu Keirse schreef tal van handzame boeken over rouw en verlies. Daarin pleit hij er

onder meer voor om ook kinderen veel meer te betrekken bij thema's als ziekte, afscheid, sterven en verlies. Het is zijn ervaring dat juist kinderen daar dan vaak makkelijker mee omgaan dan volwassenen. Tegen het einde van de bijeenkomst gooide de Belg de knuppel in het hoenderhok door te stellen dat hij een verblijf in een hospice als een noodoplossing ziet. Volgens hem is de palliatieve zorg meer en meer de boot aan het missen en moeten we ernaar streven om het sterven weer terug te brengen in het dagdagelijkse leven, bij voorkeur in de huiselijke omgeving.

Na afloop van de bijeenkomst maakten veel bezoekers gebruik van de gelegenheid om een boek van Manu Keirse te kopen, zodat zij zich verder in de materie kunnen verdiepen en daar in hun werk en privé hun voordeel mee kunnen doen.

Onder het genot van een hapje en een drankje bezichtigden veel gasten aansluitend het vernieuwde hospice. Luttel uren later gingen de deuren open om de eerste gasten weer te verwelkomen in een eigentijdse en warme omgeving.

John Huijs

Manu Keirse. (Foto: Lé Giesen)

Mariaweide nieuwsbrief

Verbouwing Mariaweide: waar zijn de verpleegkundigen gebleven?

Andere werkplek brengt nieuwe inzichten

V.l.n.r. Yvonne Kersten, Alda Janssen en Nicky Jacobs.

De professionele zorg in Mariaweide wordt onder andere verleend door een tiental verpleegkundigen van de Zorggroep. In het voorjaar, toen het hospice vanwege een verbouwing op de schop lag, oefenden zij hun professie een week of zes ergens anders uit. Wat deed die tijdelijke werkplek met Alda Janssen, Yvonne Kersten en Nicky Jacobs?

Onafhankelijk van elkaar kozen Alda en Yvonne voor het Integraal Expertisecentrum voor Psychogeriatric in Venray. Het IEP, een samenwerking tussen de zorgorganisaties Vincent van Gogh, Proteion en de Zorggroep, kent twee kleinschalige afdelingen waar jong dementerenden en dementerenden met een niet aangeboren hersenletsel verblijven. De behandeling is gericht op het observeren en stabiliseren van het gedrag van de patiënten, met als doel de terugkeer naar een veilige leefomgeving.

Hart met gouden randje

Alda: 'Deze cliënten zijn bij het IEP geplaatst, om hun problematiek in kaart te brengen. Vaak hebben ze een enorme bewegingsdrang. Ze blijven op en neer lopen, rukken de gordijnen van de muur of doen hun behoefte in een hoek. Hun gedrag triggert anderen en maakt dat ze onrustig worden. Wat

is goede zorg voor deze doelgroep? Vraag je je af. We sluiten ze op en geven ze medicatie. Hoe gaan wij met hun waardigheid om? Als je de liefde voor de mens niet hebt, houd je dit werk niet vol. Vroeger heb ik stage gelopen op de PAAZ, de psychiatrische afdeling algemeen ziekenhuis. Daar heb ik geleerd dat je gedrag niet moet verwarren met de persoon. In het begin ging ik na mijn dienst bij het IEP met hoofdpijn naar huis. Ik dacht: in het hospice krijg ik veel terug; hier is het alleen geven. Na een tijdje kon ik beter met de situatie omgaan. Wat helpt is dat het verzorgend personeel collegiaal en beschermend naar elkaar toe is. Ze hebben een superzware baan, die ook nog eens wordt onderbetaald. Maar een hart met een gouden randje. Iedereen die beleid maakt zou hier eens een dienst moeten draaien.'

Een arm om ze heenslaan

Yvonne: 'Er verblijven psychiatrische cliënten en cliënten die terminaal zijn. Het is een hele kwetsbare doelgroep. Ze reageren primair en puur. Met alleen serieus zijn, red je het dan niet. Humor is heel belangrijk. Je zorgt voor veiligheid en probeert escalaties te voorkomen. Dat vergt tact, lef en ervaring. Het oude gebouw voldoet niet aan wat de mensen die er verblijven nodig hebben. Voor de mede-

werkers is dit eveneens geen ideale werkomgeving. Toch werd ik geïnspireerd door het gedrag van de cliënten en voelde ik mij al snel betrokken en verantwoordelijk. Uit mijn dienstverband in Mariaweide, waar ik inmiddels al zeventien jaar ben, haal ik veel voldoening. Ik vroeg aan degenen die bij het IEP een baan hebben - er zijn veel ZZP'ers en flexwerkers - of en waar zij dat uithalen. Uit iets kleins; een knipoog of een lach. Zeiden ze. Maar ook uit iemand die delirant is en probleemgedrag hierdoor laat zien. En vervolgens binnen drie weken zónder dit probleemgedrag teruggaat naar de plaats van herkomst. Dat vind ik een cadeautje en word ik oprecht blij van. Je moet de mens in de patiënt blijven zien. Een arm om ze heen slaan. Dat leer je niet uit een boek, maar uit ervaring. Achteraf gezien is het me 100% meegevallen. Door mijn periode bij het IEP, voel ik mij gemotiveerd om er iets mee te doen.'

Verpleegkundige Nicky werkte tijdens de verbouwing in Crescendo, een wooncomplex met 42 zorgappartementen voor mensen met een lichamelijke aandoening en vijf groepswoningen voor mensen met dementie, gelegen in wijk Maaswaard aan de rand van het centrum van Venlo.

>> Lees verder op pagina 8

Jaargang 20 | nummer 1 | voorjaar 2025

Andere werkplek brengt nieuwe inzichten

Andere werkplek brengt nieuwe inzichten aldus de drie zorgprofessionals.

Mijn focus ligt nu anders

Nicky: 'Ik stond er helemaal blanco in en had nog geen dag in een verpleeghuis gewerkt. Heb mijn opleiding in VieCuri Venlo gedaan, waar ik 24 jaar dienst deed voordat ik in het hospice kwam. De eerste dag in Crescendo voelde ik me wat alleen gelaten. Er waren alleen zzp'ers en Matchpoint krachten en de tijd of bereidheid om mij in te werken ontbrak. Gelukkig was Kirsten er, mijn collega uit Mariaweide. In een ziekenhuis ligt de nadruk op beter worden. In een hospice doen we er alles aan om het de gasten in de laatste fase van hun leven naar de zin te maken. Als zij iets niet willen, doen we het niet. We motiveren maar hun nee is nee. In een verpleeghuis blijven de bewoners in de meeste gevallen tot aan hun overlijden. Dat kan wel jaren duren en in die tijd moeten ze nog van alles. Naar de fysio- en ergotherapie, naar de diëtiste... Wij trekken alles uit de kast, al we-

ten we dat ze vaak niet meer beter worden. Mijn focus als verpleegkundige ligt nu heel anders dan negen jaar geleden, toen ik in Mariaweide begon. Nu vind ik het belangrijk dat ouderen de regie in eigen handen hebben en wij niet opleggen wat ze wel of niet moeten doen. Eens niet willen douchen of steunkousen aan? Laat me met rust dat wil ik niet? Nou, liever twee dagen niet douchen dan een goed gesprek missen. Toch is het verpleeghuis mij bevalen. De manier van zorgen vond ik alleen wat lastig omdat mijn focus anders ligt. Aan de andere kant zou ik het fijn vinden als mensen die in een zorgcentrum werken eens naar een hospice komen. Om vragen te stellen, tips te krijgen en ervaring op te doen, over het welbevinden in het laatste stukje leven van een mens.'

Helma Cremers

Sponsoren

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunen Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS, Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur. Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Mariaweide nieuwsbrief